

## **Soros gegn Frakklandi**

**Dómur frá 6. október 2011**

**Mál nr. 50425/06**

**7. gr. Engin refsing án laga**

**Skýrleiki lagaheimilda. Innherjaviðskipti.**

### **1. Málsatvik**

Kærandi, George Soros, er bandarískur ríkisborgari, fæddur árið 1930 og búsettur í New York. Árið 1988 stofnaði hann vogunarsjóð og átti í kjölfarið fundi með nokkrum fjárfestum í New York. Einn þessara fjárfesta tilkynnti kæranda að hann hygðist kaupa upp hluti í stórum frönskum banka með því koma með yfirtökutilboð. Bauð hann kæranda að taka þátt í þessum áformum sínum en kærandi hafnaði því tilboði. Nokkrum dögum síðar fjárfesti kærandi í fjórum nýlega einkavæddum frönskum fyrirtækjum, þar á meðal umræddum banka, fyrir alls 50 milljónir dollara. Vogunarsjóður kæranda keypti síðar aukinn hlut í bankanum og seldi aftur með rúmlega 2,28 milljóna dollara hagnaði. Í febrúar 1989 hóf franska fjármálaeftirlitið rannsókn á viðskiptum kæranda vegna gruns um hugsanleg innherjaviðskipti. Í kjölfar rannsóknarinnar gaf saksóknari út ákæru á hendur kæranda þar sem honum var gefið að sök að hafa nýtt sér innherjaupplýsingar við kaup og sölu á hlutum í bankanum. Fyrir rétti bar kærandi því við að þar sem franska löggjöfin um innherjaviðskipti væri mjög óskýr og ófyrirsjáanleg hefði hann ekki getað áttáð sig á að háttsemi hans varðaði við það ákvæði sem ákært var fyrir brot á eða önnur lög. Dómstóllinn féllst ekki á þessar röksemdir kæranda og var hann sakfelldur fyrir innherjasvik og til greiðslu 2,2 milljóna evra sektar. Áfrýjunardómstóll staðfesti þessa niðurstöðu árið 2007 en lækkaði sektina niður í 940.000 evrur.

### **2. Meðferð málsins hjá Mannréttindadómstólnum**

#### **Kæran**

Kærandi taldi brotið gegn réttindum hans samkvæmt 7. gr. sáttmálans. Annars vegar væri franska löggjöfin varðandi innherjaviðskipti mjög óskýr og hins vegar hefðu franskir dómstólar átt að beita reglum Evrópuréttar í málinu, en ekki frönskum réttarreglum, þar sem þær fyrrnefndu væru mun skýrari.

#### **Niðurstaða**

Dómstóllinn áréttaði að þar sem lög þyrftu að hafa almennt gildissvið væri orðalag þeirra oft almennt og opið fyrir túlkun. Hvað varðaði fyrirsjáanleika lagaákvæða þyrfti að líta til þess á hvaða sviði löggjöfin væri. Gera yrði kröfu um að atvinnufjárfestar líkt og kærandi þekktu til þeirrar löggjafar sem þeim var gert að starfa eftir og vörðust að brjóta ekki gegn henni. Dómstóllinn féllst á að skilgreining franskra laga á hugtakinu „innherji“ væri almenn. Þrátt fyrir þetta hefðu franskir dómstólar á öllum dómstigum litið svo á að kæranda hefði átt að vera ljóst að honum væri óheimilt að fjárfesta í bankanum eftir að hafa fengið upplýsingar um fyrirhugaða yfirtöku frá innherja innan bankans. Sú staðreynd að kærandi var fyrsti sakborningurinn í franskri réttarsögu sem dæmdur var fyrir innherjaviðskipti án þess að starfa eða tengjast beint því félagi sem hann átti viðskipti með breytti engu í þessum efnum enda hefði sambærilegt mál ekki áður komið fyrir franska dómstóla. Með hliðsjón af þessu taldi dómstóllinn að kærandi hefði átt að geta gert sér grein fyrir því að hann væri að brjóta frönsk lög með umræddum fjárfestingum sínum enda hefði löggjöfin bæði verið nægilega skýr og beiting hennar fyrirsjáanleg. Var því ekki fallist á að brotið hefði verið gegn réttindum kæranda samkvæmt 7. gr. sáttmálans.

Þrír dómarar skiluðu séráliti.